

Özlem

S.J. Watson

*Uyuyana
Kadar*

DK

Birinci bölüm

Yatak odası tuhaf. Tanıdık değil. Nerede olduğumu bilmiyorum, buraya nasıl geldiğimi de. Eve nasıl döneceğim, bilmiyorum.

Geceyi burada geçirmişim. Bir kadın sesiyle uyandım –başta kadının benimle aynı yatakta olduğunu sandım, ama sonradan anladım ki kadın haberleri okuyormuş ve bu saat alarmıymış– gözlerimi açtığımda da kendimi burada buldum. Tanımadığım bu odada.

Gözlerim karanlığa alışıyor ve loş odada etrafıma bakıyorum. Gardırop kapısına bir bornoz asılı –kadın

bornozu, ancak benden çok daha yaşlı birine uygun– ve koyu renkli bir pantolon düzgünce katlanıp makyaj masasına dayalı iskemlenin sırtına konulmuş, bunların dışında gözlerim çok az şey seçebiliyor. Saatin alarmı biraz karmaşık gibi görünüyor, ama bir düğme buluyor ve alarmı susturmayı beceriyorum.

Tam o sırada arkamda kesik bir iç çekiş duyup yalnız olmadığımı fark ediyorum. Arkama dönüyorum. Çıplak bir ten ve aralara beyazlar karışmış siyah kıllar. Bir erkek. Sol kolu yorganın dışına çıkmış ve yüzük parmağında altın alyans var. Oflamamak için kendimi zor tutuyorum. *Demek sadece yaşlı ve saçlı sakalı ağarmış değil,* diye

düşünüyorum, *evli de üstelik. Evli bir adamla yatmakla kalmamışım, bunu bir de galiba onun evinde, karısıyla paylaştığı yatakta yapmışım. Kendimi toplamak için tekrar yatıyorum. Kendimden utanmam lazım.*

Karısı nerede acaba? Her an çıkıp geleceğinden endişelenmeli miyim? Odanın öteki tarafından bağırdığını, bana kaltak dediğini canlandırıyorum zihnimde. Cadı kadın. Yılan gözlü. Kadın ortaya çıkarsa kendimi nasıl savunacağımı merak ediyorum. Ama sanki yataktaki adamın hiç derdi değil bu. Yüzüstü döndü, horlamayı sürdürüyor.

Olabildiğince hareketsiz

yatıyorum. Genellikle bu tür durumlara nasıl düştüğümü hatırlarım, ancak bugün hatırlamıyorum. Bir partiye gitmiş olmalıyım veya bir bara ya da kulübe. Epeyce dağıtmışım. Hiçbir şey hatırlayamayacak kadar dağıtmış. Parmağında alyans, sırtında kıllar olan bir adamla onun evine gidecek kadar dağıtmış. Yorganı mümkün olduğunca dikkatle açıp yatağın kenarına oturuyorum. Önce banyoya gitmem gerek. Ayağımın hemen kenarındaki terlikleri giymiyorum –kocayla yatmak tamam da, başka bir kadının terliklerini asla giyemem– ve çıplak ayakla koridora çıkıyorum. Birden çıplaklığımın farkına varıyorum, yanlış bir kapıyı açıp da

bir ev arkadaşına veya ergenlik çağında bir gence toslayacağım diye korkuyorum. Banyo kapısının aralık olduğunu görünce içim rahatlıyor, içeriye girip kapıyı kilitliyorum.

Klozete oturuyorum, işimi görüyorum, sifonu çektikten sonra ellerimi yıkamak için lavaboya yöneliyorum. Sabuna uzanıyorum, ama bir şey yanlış. Başta ne olduğunu çıkaramıyorum, sonradan görüyorum. Sabunu tutan el benim elime benzemiyor. Bu elin cildi kırışmış. Tırnakları ojesiz, etleri yenmiş ve biraz önce çıktığım yataktaki adamınki gibi bu elde de sade, altın bir alyans var.

Bir an ele bakakalıyorum, sonra parmaklarımı oynatıyorum. Sabunu

tutan elin parmakları da hareket ediyor. Nefesim kesiliyor, sabun lavaboya düşüyor. Başımı kaldırıp aynaya bakıyorum.

Aynada bana bakan yüz benimki değil. Aynadaki saçlar gür değil ve normalde kestirdiğimden daha kısa kesilmiş, yanaklar ve çene altı sarkmış, dudaklar ince, ağız yerçekiminin etkisinde. Küçük bir çığlık atıyorum, bıraksam korku feryadına dönüşecek bastırılmış bir ses. Sonra gözleri fark ediyorum. Evet, onların çevresi de kırıışmış, ancak diğer her şeye rağmen bu gözler benim. Aynadaki kişi benim, ama yirmi yaş daha ihtiyar. Yirmi beş. Daha fazla.

Bu mümkün değil. Titremeye

başlayıp lavabonun kenarına sıkıca yapışıyorum. Gırtlığımda bir çığlık daha yükselmeye başlıyor ve bu kez boğuk bir iç çekiş olarak patlıyor. Tam geriye çekilip aynadan uzaklaşırken onları görüyorum. Fotoğrafları. Önümdeki duvara, aynaya yapıştırılmış. Resimler, aralarında yine yapıştırılmış, sararmış kâğıt parçaları, keçe kalemle yazılmış notlar var, hepsi nemli ve kenarları kıvrılmış.

Rastgele birini seçiyorum. *Christine*, yazıyor üzerinde ve bir ok fotoğraftaki beni –bu yeni beni, yaşlı beni– gösteriyor, fotoğrafta rıhtım tarafında bir banka oturmuşum, yanımda bir adam var. Her ikimiz de kameraya gülümsemişiz, el eleyiz.

Yakışıklı, çekici bir erkek ve yakından bakınca onun geceyi birlikte geçirdiğim, biraz önce yatakta bıraktığım adam olduğunu görebiliyorum. Altına *Ben* adı yazılmış ve yanında da *Kocan* kelimesi var.

Tekrar keskin bir iç çekişle resmi duvardan çekip alıyorum. *Yok*, diye düşünüyorum. *Yok! Olamaz...* Geri kalan resimleri inceliyorum. Hepsi benim ve onun resimleri. Birinde berbat bir elbise giymişim ve bir hediyeye paketini açıyorum, bir başkasında ikimiz de birörnek su geçirmez anoraklar giymişiz, bir şelalenin önündeyiz, küçük bir köpek ayaklarımızı kokluyor. Onun yanındaki fotoğrafta adamın yanına

oturmuş portakal suyu içiyorum, yandaki yatak odasında gördüğüm sabahlığı giymişim.

Sırtımda soğuk fayansları hissedene kadar geri çekiliyorum. Ancak o zaman bellekle özdeşleştirdiğim bir anı kırıntısı düşüyor aklıma bir anlığına. Zihnim ona tutunmaya çalışırken rüzgâra kapılmış küller misali uçup gidiyor. Ve yaşamımda bir eski, bir önce olduğunu kavriyorum, gerçi önce nedir söyleyemem ve bir de şimdi var, ama bu ikisi arasında beni buraya, bana ve ona, bu eve getiren uzun, sessiz bir boşluktan başka hiçbir şey yok.